που ισχύουν στη χώρα αυτή, δεν είναι καταρχήν αντίθετη προς το άρθρο 103, παράγραφος 3, της Πράξης Προσχωρήσεως της Ελλάδας, εφόσον η μέθοδος αυτή επιτρέπει μια πραγματιστική, για το κράτος αυτό, προσέγγιση της εξέλιξης του βιομηχανικού κόστους που υπεισέρχεται κατά τον υπολογισμό της ενίσχυσης. Μόνο η προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων που θεμελιώνουν την ακαταλληλότητα της μεθόδου αυτής θα επέβαλλε στην Επιτροπή να την εγκαταλείψει.

2. Το γεγονός ότι η Επιτροπή επέλεξε ως λογιστική νομισματική μονάδα, για τις πράξεις μετατροπής και υπολογισμού που είναι αναγκαίες για τον καθορισμό του ποσού της ενίσχυσης στην παραγωγή τοματοπολτού και ροδακίνων σε σιρόπι, το νόμισμα του κράτους μέλους που υπήρξε κατά παράδοση η κύρια παραγωγός χώρα των εν λόγω προϊόντων στην Κοινότητα, δεν μπορεί να οδηγήσει σε καμία παραμόρφωση κατά τον καθορισμό του ποσού της ενίσχυσης για τα λοιπά κράτη μέλη, εφόσον βέβαια το ίδιο νόμισμα χρησιμοποιείται κατά ενιαίο τρόπο για τις ίδιες πράξεις. Η χρησιμοποίηση της τιμής μετατροπής που ισχύει κατά την ημέρα του υπολογισμού της ενίσχυσης είναι δικαιολογημένη προκειμένου για παροχή, η οποία δεν αποσκοπεί στην αντιστάθμιση βαρών που ανάγονται στο παρελθόν, αλλά στον προσδιορισμό της ανταγωνιστικής θέσης της παραγωγής της Κοινότητας για την επερχόμενη περίοδο.

3. Η Επιτροπή, μεταφέροντας, με τον κανονισμό 1615/83, το μηχανισμό ενιαίων συντελεστών — ο οποίος εφαρμοζόταν σε ολόκληρη την προ της προσχωρήσεως της Ελλάδας στην Κοινότητα για τον υπολογισμό της ενίσχυσης στους παραγωγούς τοματοπολτού έτσι ώστε να λαμβάνεται υπόψη το κόστος συσκευασίας — σε ένα σύστημα ενισχύσεων διαφορετικών για τους έλληνες παραγωγούς αφενός και τους παραγωγούς των λοιπών κρατών μελών αφετέρου, το οποίο αυτή θέσπισε με τον κανονισμό 1618/83, υπέπεσε σε τεχνικό σφάλμα. Πράγματι, η εφαρμογή του ίδιου συντελεστή επί ενισχύσεων διαφορετικού ύψους οδηγεί σε αδικαιολόγητη μείωση του ποσού της ενίσχυσης, η οποία εξασφαλίζεται σε όλους εκείνους, μεταξύ των ελλήνων παραγωγών, των οποίων το προϊόν δεν ανταποκρίνεται προς την περιγραφή της πρότυπης συσκευασίας, που περιέχεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1618/83, καταλήγοντας έτσι σε αποτέλεσμα αντίθετο προς το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 27ης Φεβρουαρίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Στην υπό κρίση υπόθεση η Ελληνική Δημοκρατία ζητεί την ακύρωση των κανονισμών της Επιτροπής 1615/83 και 1618/83 (ΕΕ 1983 L 159, σ. 48, και L 159, σ. 52) κατά το μέτρο που ρυθμίζουν την καταβλητέα ενίσχυση στην παραγωγή για την περίοδο εμπορίας 1983/1984 για τον τοματοπολτό και τα ροδάκινα σε σιρόπι που παράγονται στην Ελλάδα.

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

Ο κανονισμός του Συμβουλίου 516/77 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των μεταποιημένων οπωροκηπευτικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/017, σ. 226) τροποποιήθηκε με τον κανονισμό του Συμβουλίου 1152/78 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/021, σ. 94). Με τον τελευταίο αυτόν κανονισμό προστέθηκε στον πρώτο σειρά άρθρων που προβλέπουν τη χορήγηση ενισχύσεως κατόπιν συνάψεως συμβάσεων μεταξύ παραγωγών οπωροκηπευτικών και μεταποιητών ορισμένων από τα προϊόντα αυτά, μεταξύ των οποίων ο τοματοπολτός και τα ροδάκινα σε σιρόπι. Σκοπός του συστήματος ήταν να δοθεί η δυνατότητα να καταστούν τα προϊόντα αυτά των χωρών της Κοινότητας, οι τιμές των οποίων ήταν τότε « αισθητώς ανώτερες » από τις τιμές τρίτων χωρών, ανταγωνιστικά, εφόσον θα μπορούσαν να παρασκευάζονται σε τιμή κατώτερη από την τιμή που θα προέκυπτε από την καταβολή ικανοποιητικής τιμής στους παραγωγούς νωπών προϊόντων. Η ενίσχυση προβλεπόταν ότι θα καταβαλλόταν στους μεταποιητές μετά την ολοκλήρωση της μεταποίησης, εφόσον θα είχαν συμμορφωθεί με τις σχετικές προϋποθέσεις (άρθρο 3β, παράγραφοι 4 και 5). Μία από τις προϋποθέσεις αυτές ήταν η τιμή που καταβάλλουν οι μεταποιητές στους παραγωγούς να μην είναι κατώτερη από την ελαχίστη τιμή που καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 3.

Ο καθορισμός του ύψους της ενίσχυσης διεπόταν από τις διατάξεις του άρθρου 3β. Η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού ορίζει ότι « το ποσό της ενισχύσεως καθορίζεται κατά τρόπο, ώστε να αντισταθμίζει τη διαφορά μεταξύ του επιπέδου των τιμών των κοινοτικών προϊόντων και των τιμών των προϊόντων τρίτων χωρών ». Κατά την παράγραφο 2, « η τιμή των κοινοτικών προϊόντων καθορίζεται λαμβανομένων υπόψη ιδίως: α) της ελαχίστης τιμής που αναφέρεται στο άρθρο 3α· β) των εξόδων μεταποιήσεως, μη λαμβανομένων υπόψη των επιχειρήσεων που έχουν το υψηλότερο κόστος ».

Κατά τον πρώτο καθορισμό των τιμών, η τιμή των προϊόντων τρίτων χωρών θα προσδιοριζόταν βάσει των τιμών που ισχύουν στο διεθνές εμπόριο. Από εκεί και έπειτα η τιμή των προϊόντων αυτών θα προσδιοριζόταν λαμβάνοντας υπόψη τις τιμές αυτές, καθώς και τις τιμές ελεύθερο στα σύνορα κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα (άρθρο 3β, παράγραφος 3).

Το άρθρο 3γ ορίζει ότι το ύψος της ενίσχυσης και η ελαχίστη τιμή καθορίζονται από την Επιτροπή με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 20 του βασικού κανονισμού. Κατά τις περιόδους που ακολούθησαν την προσχώρηση της Ελλάδας στην Κοινότητα, η Επιτροπή καθόρισε την ελαχίστη τιμή και το ύψος των ενισχύσεων για τα οικεία προϊόντα με τους κανονισμούς 1963/81 (ΕΕ 1981, L 192, σ. 16), 1585/82 (ΕΕ 1983, L 178, σ. 20) και 1618/83 (ΕΕ 1983, L 159, σ. 52) αντιστοίχως.

Για τα ροδάκινα σε σιρόπι, το άρθρο 6, παράγραφος 2, καθένας από τους κανονισμούς αυτούς προέβλεπε ένα κατ' αποκοπήν ποσό εκφρασμένο σε ECU ανά 100 kg, συμπεριλαμβανομένης της άμεσης συσκευασίας, α) για τα λοιπά κράτη μέλη, εκτός από την Ελλάδα, και β) για την Ελλάδα. Έτσι, στον κανονισμό 1618/83, που είναι ο προσβαλλόμενος, καθορίστηκε σε α) 29,93 και β) 14,06 ECU αντιστοίχως.

Όσον αφορά τον τοματοπολτό, οι διατάξεις είναι πιο περίπλοκες. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του καθένα από τους τρεις αναφερόμενους κανονισμούς καθορίζει το ύψος της ενίσχυσης για 100 kg, συμπεριλαμβανομένης της άμεσης συσκευασίας, τοματοπολτού που περιέχει από 28 % έως 30 % ξηρού εκχυλίσματος και συσκευασμένου σε συσκευασίες του 1,5 kg (« το προϊόν αναφοράς »), κατά το πρότυπο που είχε καθιερωθεί, με διαφορετικό όμως προϊόν αναφοράς, για την περίοδο εμπορίας 1978-1979 (κανονισμός της Επιτροπής 1515/78, OJ 1978, L 178, σ. 61).

Για το εν λόγω προϊόν αναφοράς επίσης καθορίζονται διαφορετικά ποσά α) για τα λοιπά κράτη μέλη, εκτός από την Ελλάδα, και β) για την Ελλάδα. Στον κανονισμό 1618/83 αυτά ήταν α) 47 και β) 30,78 ECU αντιστοίχως.

Με τον κανονισμό 1610/78 (OJ 1978, L 188, σ. 19), ωστόσο εισήχθησαν πρόσθετες διατάξεις στο σύστημα ενισχύσεων. Το προοίμιο του κανονισμού ανέφερε ότι « λόγω των διαφορών συσκευασίας και των διαφορετικών βαθμών συμπυκνώσεως, το ύψος της ενισχύσεως στην παραγωγή για τον τοματοπολτό πρέπει να καθορίζεται για ένα προϊόν προσδιορισμένο ως προς τα εμπορικά του χαρακτηριστικά· ότι, επομένως, οι συντελεστές που πρέπει να εφαρμοστούν επί του ποσού αυτού πρέπει να καθορίζονται κατά τρόπο ώστε να λαμβάνονται υπόψη οι διαφορές της συμπυκνώσεως και του τύπου συσκευασίας ». Καθορίστηκαν συντελεστές για τον υπολογισμό της οφειλόμενης ενίσχυσης για τοματοπολτό που περιέχει ξηρό εκχύλισμα περισσότερο ή λιγότερο από ό,τι το προϊόν αναφοράς και που συσκευάζεται σε διαφορετικά μεγέθη.

Ο κανονισμός της Επιτροπής 1962/81 (ΕΕ 1981, L 192, σ. 13) ανέφερε στο προοίμιο ότι η χρησιμοποίηση των συντελεστών αυτών είχε καταστήσει αναγκαίο, « για τις μικρότερες και μεγαλύτερες συμπυκνώσεις, να καθορισθούν συντελεστές πιο στενά συνδεδεμένοι με την περιεκτικότητα σε ξηρό υπόλειμμα των αναφερομένων προϊόντων· ότι είναι επίσης σκόπιμο να καθορισθεί για την εφαρμογή των συντελεστών αυτών στα εν λόγω προϊόντα μια ανώτατη σχέση μεταξύ καθαρού και ημίμικτου βάρους σύμφωνα με τις διάφορες συσκευασίες ». Με τον κανονισμό αυτό εισήχθη τροποποιημένος πίνακας συντελεστών για την περίοδο εμπορίας 1981-1982. Καθορίστηκαν συντελεστές (εκφρασμένοι σε ποσοστό επί του προϊόντος αναφοράς, λαμβανομένου ως 100) για τον υπολογισμό της ενίσχυσης που οφείλεται για τοματοπολτό που περιέχει ξηρό υπόλειμμα περισσότερο ή λιγότερο από ό,τι το προϊόν αναφοράς και που συσκευάζεται σε συσκευασίες μικρότερες του 1,5 kg.

Για τις περιόδους εμπορίας 1982-1983 και 1983-1984, οι κανονισμοί της Επιτροπής 1602/82 (ΕΕ 1982, L 179, σ. 6) και 1615/83 (ΕΕ 1983, L 159, σ. 48) ανέφεραν στο προοίμιο ότι η πείρα έχει δείξει ότι πρέπει να παραμείνουν αμετάβλητοι οι ίδιοι συντελεστές και έτσι διατηρήθηκε σε ισχύ ο ίδιος πίνακας συντελεστών.

Το γεγονός ότι καθορίστηκαν διαφορετικά ποσά για τα λοιπά κράτη μέλη εκτός από την Ελλάδα και διαφορετικά για την Ελλάδα, και για τα ροδάκινα σε σιρόπι και για το προϊόν αναφοράς τοματοπολτού, απορρέει από την Πράξη Προσχωρήσεως.

Το άρθρο 59 της εν λόγω Πράξης ορίζει, κατά το μέτρο που μας αφορά εδώ, ότι οι τιμές των μεταποιημένων ελληνικών προϊόντων από τομάτα ή από ροδάκινα που υπάγονται στον κανονισμό 516/77 ευθυγραμμίζονται με τις τιμές της υπόλοιπης Κοινότητας σε επτά ετήσια στάδια, σύμφωνα με την οριζόμενη διαδικασία. Επίσης, το άρθρο 103 της Πράξης Προσχωρήσεως θεσπίζει τις διατάξεις που εφαρμόζονται στο σύστημα ενισχύσεων που είναι το επίδικο στην υπό κρίση υπόθεση. Ειδικότερα, το άρθρο 103, παράγραφος 3, ορίζει τα εξής:

« Το ποσό της κοινοτικής ενισχύσεως που χορηγείται στην Ελλάδα ορίζεται με τρόπο ώστε να αντισταθμίζει την διαφορά μεταξύ του επιπέδου των τιμών των προϊόντων τρίτων χωρών, που προσδιορίζονται βάσει του άρθρου 3β, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 516/77 και του επιπέδου των τιμών των ελληνικών προϊόντων, που καθορίζεται λαμβάνοντας υπόψη την ελαχίστη τιμή που αναφέρεται στην παράγραφο 2 και τα έξοδα μεταποιήσεως που ισχύουν στην Ελλάδα, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι επιχειρήσεις που παρουσιάζουν το υψηλότερο κόστος. Η ενίσχυση αυτή δεν δύναται πάντως να υπερβεί την ενίσχυση που χορηγείται εντός της Κοινότητας στην παρούσα της σύνθεση. »

Η ελαχίστη τιμή θα καθοριζόταν πριν από το πρώτο στάδιο της προσέγγισης με βάση τις τιμές που καταβάλλονταν στους παραγωγούς στην Ελλάδα, για το προϊόν που προορίζεται για μεταποίηση, οι οποίες είχαν καταγραφεί κατά τη διάρκεια μιας αντιπροσωπευτικής

περιόδου που θα προσδιοριζόταν υπό το προηγούμενο εθνικό σύστημα, εάν δε η ελαχίστη αυτή τιμή διέφερε από την κοινή τιμή, η τιμή στην Ελλάδα θα τροποποιούνταν κατά την έναρξη κάθε περιόδου μετά την προσχώρηση, σύμφωνα με τους κανόνες που ορίζονται στο άρθρο 59.

Στις 31 Μαρτίου 1983, απαντώντας σε αίτηση της Επιτροπής από 8 Μαρτίου 1983, η ελληνική κυβέρνηση διαβίβασε τις εκτιμήσεις της για το κόστος μεταποίησης που ίσχυε στην Ελλάδα για την περίοδο εμπορίας 1982-1983, βάσει των οποίων θα υπολογιζόταν η ενίσχυση του 1983-1984. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις αυτές, βάσει στοιχείων από 36 μονάδες μεταποίησης που αντιπροσώπευαν το 84,96 % της ελληνικής παραγωγής, το κόστος μεταποίησης του τοματοπολτού ανερχόταν σε 45,19 δραχμές ανά χιλιόγραμμο. Το ποσό αυτό αποτελούνταν από: 4,71 δραχμές για έξοδα μεταφοράς, 28,83 δραχμές έξοδα μεταποίησης, 6 δραχμές έξοδα διαχείρισης και 6,15 δραχμές για έξοδα χρηματοδότησης.

Ταυτόχρονα η ελληνική κυβέρνηση εκτίμησε το κόστος μεταποίησης του ροδακίνου σε σιρόπι σε 42,75 δραχμές ανά χιλιόγραμμο. Το ποσό αυτό αναλυόταν ως εξής: 1,33 έξοδα μεταφοράς, 31,01 έξοδα μεταποίησης, 5,54 έξοδα διαχείρισης και 4,87 έξοδα χρηματοδότησης. Οι αριθμοί αυτοί στηρίζονταν σε στοιχεία που είχαν παράσχει 42 μονάδες μεταποίησης που αντιπροσώπευαν το 94,44 % της ελληνικής παραγωγής.

Η Επιτροπή δεν υιοθέτησε τα ποσά αυτά. Αντ' αυτών δέχτηκε το ποσό των 39,64 δραχμών ανά χιλιόγραμμο τοματοπολτού για το προϊόν αναφοράς και των 39,76 δραχμών ανά χιλιόγραμμο ροδακίνου σε σιρόπι. Στο τελευταίο αυτό ποσό κατέληξε λαμβάνοντας το ποσό των 33,28 δραχμών που αντιπροσώπευε το κόστος μεταποίησης του 1981-1982 και αυξάνοντάς το κατά 19,1 %, που ήταν, όπως αναφέρεται, το ποσοστό του πληθωρισμού στην Ελλάδα κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα. Δεν υποστηρίχτηκε ότι το κόστος μεταποίησης των ροδακίνων σε σιρόπι υπολογίστηκε διαφορετικά και όχι με τη μέθοδο αυτή.

Σημείο αφετηρίας της επιχειρηματολογίας της ελληνικής κυβέρνησης είναι ουσιαστικά το άρθρο 103 της Πράξης Προσχωρήσεως. Υποστηρίζεται, κατ' αρχάς, ότι το επίπεδο των τιμών των ελληνικών προϊόντων πρέπει να προσδιορίζεται χωριστά από το αντίστοιχο των λοιπών κρατών μελών. Αυτό είναι σαφέστατα ορθό. Στη συνέχεια υποστηρίζεται ότι το επίπεδο των τιμών των ελληνικών προϊόντων πρέπει να προσδιορίζεται λαμβάνοντας την ελαχίστη τιμή που αναφέρεται στην παράγραφο 2 του άρθρου συν τα έξοδα μεταποιήσεως που ισχύουν στην Ελλάδα. Από το άθροισμα αυτό πρέπει να αφαιρούνται οι τιμές των τρίτων χωρών. Αυτό είναι κατ' ουσία ορθό, εφόσον η ελαχίστη τιμή και τα έξοδα μεταποιήσεως πρέπει να προσδιορίζονται, δεν σημαίνει όμως ότι η διαδικασία του καθορισμού των τιμών γίνεται απλώς με συγκεκριμένες αριθμητικές πράξεις, δεδομένου ότι η Επιτροπή οφείλει να προσδιορίζει « το επίπεδο » των τιμών στην Ελλάδα, « λαμβάνοντας υπόψη » (ή όπως αναφέρει το γαλλικό κείμενο « compte tenu notamment ») την ελαχίστη τιμή και τα έξοδα μεταποιήσεως. Για να συναχθεί βάσει των στοιχείων αυτών το « επίπεδο » υπεισέρχεται ένα στοιχείο εκτιμήσεως.

Ως προς την πλευρά αυτή της υποθέσεως δεν τίθεται στην πραγματικότητα ζήτημα σχετικά με τον υπολογισμό της « ελαχίστης τιμής » ή με το επίπεδο των τιμών των τρίτων χωρών. Ζήτημα τίθεται για τον υπολογισμό των « εξόδων μεταποιήσεως που ισχύουν στην Ελλάδα » και, κατά συνέπεια, « του επιπέδου των τιμών των ελληνικών προϊόντων », καθώς και για το ύψος της ενίσχυσης που προκύπτει από την αφαίρεση από τις ελληνικές τιμές των τιμών τρίτων χωρών. Αντιθέτως προς τις ενάγουσες στις υποθέσεις 194-206/83, που είναι ελληνικές επιχειρήσεις μεταποιήσεως, η ελληνική κυβέρνηση προσβάλλει ευθύς εξαρχής την τιμή που προσδιορίστηκε τόσο για το προϊόν αναφοράς του τοματοπολτού όσο και για τα ροδάκινα σε σιρόπι.

Όσον αφορά τα λοιπά κράτη μέλη, φαίνεται ότι η Επιτροπή, για τον υπολογισμό της ενίσχυσης για το 1983-1984, έλαβε υπόψη τα έξοδα μεταποιήσεως που είχαν αναφέρει τα

κράτη μέλη για τις περιόδους 1981-1982 και 1982-1983. Αν οι αριθμοί που δόθηκαν για την τελευταία αυτή περίοδο αντιπροσώπευαν αναλογική αύξηση σε σχέση με το προηγούμενο έτος που υπερέβαινε το τρέχον ποσοστό του πληθωρισμού, τότε οι αριθμοί του 1981-1982 πολλαπλασιάστηκαν επί το ποσοστό του πληθωρισμού. Από τα έξοδα αυτά βγήκε ο μέσος όρος, ώστε να συναχθεί ένας και μόνο αριθμός για τα εννέα κράτη μέλη.

Η ελληνική κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι όσον αφορά την Ελλάδα, πρέπει για κάθε περίοδο να προσδιορίζονται τα έξοδα μεταποιήσεως που πράγματι ισχύουν, βάσει λεπτομερών στοιχείων, και ότι δεν επιτρέπεται να λαμβάνεται ένα γενικό ποσοστό πληθωρισμού ως προσαύξηση επί της προηγουμένης περιόδου.

Κατά τη δική μου άποψη, η Επιτροπή οφείλει, κατά το άρθρο 103, να προσδιορίζει « τα έξοδα μεταποιήσεως που ισχύουν », αυτό δε σημαίνει τα πραγματικά έξοδα που πραγματοποιήθηκαν, έστω και αν πρέπει να υπολογιστεί ο μέσος όρος τους. Για το σκοπό αυτό έχει δικαίωμα να ζητεί από την ελληνική κυβέρνηση να συγκεντρώσει τα αναγκαία στατιστικά στοιχεία. Η Επιτροπή δεν δεσμεύεται να δεχτεί τα στοιχεία αυτά δίχως άλλο. Αν τα κρίνει μη αποδεκτά, έχει δικαίωμα να ελέγξει, δεν νομίζω όμως ότι δικαιολογείται να τα απορρίψει χωρίς να δώσει στην ελληνική κυβέρνηση ή στους μεταποιητές την ευκαιρία να παράσχουν εξηγήσεις επί των ζητημάτων εκείνων, ως προς τα οποία δεν πείθεται η Επιτροπή. Υποστηρίζεται εδώ ότι τα στοιχεία ήταν αόριστα, δεν αποδεικνύεται όμως ότι ζητήθηκαν περαιτέρω διευκρινίσεις ή ότι, αν είχαν ζητηθεί, δεν θα είχαν παρασχεθεί. Αν είχε ζητηθεί παρόμοια διευκρίνιση και αν η Επιτροπή είχε βασίμως διαμορφώσει την άποψη ότι τα στοιχεία (δηλαδή οι 45,19 δραχμές για το κόστος μεταποίησης της τομάτας και οι 42,75 δραχμές για το κόστος μεταποίησης των ροδακίνων) ήταν αστήρικτα τότε η Επιτροπή θα είχε δικαίωμα να λάβει το ποσοστό του πληθωρισμού ως βάση για να εκτιμήσει τα έξοδα μεταποιήσεως για τη σχετική περίοδο, εφόσον είναι σαφές ότι πρέπει να υπάρχει κάποιο όριο στην έκταση της υποχρέωσης της Επιτροπής να ελέγχει τα στοιχεία. Στην υπό κρίση υπόθεση, ωστόσο, νομίζω ότι κακώς η Επιτροπή περιορίστηκε στο να λάβει το ποσοστό του πληθωρισμού, τόσο για τον τοματοπολτό όσο και για τα ροδάκινα σε σιρόπι, χωρίς να δώσει στην ελληνική κυβέρνηση ή στους μεταποιητές την ευκαιρία να πείσουν την Επιτροπή για την ορθότητα των στοιχείων που προέβαλαν, και ότι τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 6, παράγραφος 2, του κανονισμού πρέπει να ακυρωθούν κατά το μέτρο που αφορούν τον καθορισμό του ύψους της ενίσχυσης στην παραγωγή για την Ελλάδα.

Η ελληνική κυβέρνηση ισχυρίζεται, επικουρικώς, ότι το πραγματικό ποσοστό του πληθωρισμού κατά τον κρίσιμο χρόνο ήταν 21 % και όχι 19,1 %. Η Επιτροπή αντέκρουσε τον ισχυρισμό αυτό, λέγοντας ότι ο τελευταίος αυτός αριθμός είχε δοθεί από τις αρμόδιες για τις στατιστικές αυτές ελληνικές αρχές. Δεδομένου ότι αυτό δεν αμφισβητήθηκε από την ελληνική κυβέρνηση, νομίζω ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να στηριχτεί στον αριθμό αυτό, στην περίπτωση που θα είχε δικαίωμα να λάβει το ποσοστό του πληθωρισμού ως μέθοδο καθορισμού της αύξησης του κόστους.

Η ελληνική κυβέρνηση, στη συνέχεια, προσβάλλει τους συντελεστές που καθορίζονται στο παράρτημα I του κανονισμού 1602/82, οι οποίοι, δυνάμει του κανονισμού 1615/83, ίσχυσαν κατά την περίοδο εμπορίας 1983-1984. Αρχικά προσέβαλε τη μέθοδο της θέσπισης συντελεστών αυτή καθαυτή, ισχυριζόμενη ότι το κόστος της παρασκευής τοματοπολτού διαφόρων βαθμών συμπυκνώσεως και σε συσκευασίες διαφόρων μεγεθών πρέπει να εκτιμάται χωριστά κατά περίπτωση. Από ό,τι αντιλαμβάνομαι, το επιχείρημα αυτό εγκαταλείφθηκε, ορθώς κατά τη γνώμη μου, δεδομένου ότι η θέσπιση συντελεστών μπορεί να αποτελεί την προσφορότερη μέθοδο για να καθοριστεί με κανονισμό το ύψος της οφειλόμενης ενίσχυσης για τις διάφορες συμπυκνώσεις και συσκευασίες που υπάρχουν. Αυτό που υποστηρίζει τελικά η ελληνική κυβέρνηση

είναι ότι η εφαρμογή των ίδιων συντελεστών για όλα τα κράτη μέλη, περιλαμβανομένης και της Ελλάδας, αντιβαίνει στο άρθρο 103 της Πράξης Προσχωρήσεως, διότι πρέπει να εξετάζεται χωριστά η θέση της Ελλάδας. Αυτό προφανώς δεν θα είχε σημασία αν οι θεσπισθέντες συντελεστές παρήγαν τα ορθά αποτελέσματα, υποστηρίζεται όμως ότι αυτό δεν συνέβη στην περίπτωση της Ελλάδας. Η μέθοδος που υιοθετήθηκε συνιστά επιπλέον παράβαση του άρθρου 7 σε συνδυασμό με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ.

Το επιχείρημα αυτό ισχύει μόνο ως προς τον τοματοπολτό, εφόσον δεν θεσπίστηκαν συντελεστές για τα ροδάκινα.

Το επιχείρημα της ελληνικής κυβέρνησης στηρίζεται στη σκέψη ότι τα έξοδα μεταποιήσεως είναι υψηλότερα στην Ελλάδα από ό,τι στην υπόλοιπη Κοινότητα. Αυτό σημαίνει ότι η εφαρμογή των ίδιων συντελεστών στην Ελλάδα προκάλεσε παράνομη μείωση των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν στους έλληνες παραγωγούς. Επιπλέον, τα έξοδα μεταποιήσεως αναπόφευκτα αυξάνουν όσο μικραίνει η συσκευασία και στην πραγματικότητα η συσκευασία του μισού κιλού είναι εκείνη που χρησιμοποιείται ευρύτερα. Έτσι το στρεβλωτικό αποτέλεσμα αυξάνει με τις μικρότερες συσκευασίες και, παράλληλα με αυτό, και η διάκριση που υφίστανται οι έλληνες παραγωγοί.

Η Επιτροπή δεν ισχυρίζεται ότι οι συντελεστές που εφαρμόστηκαν αντανακλούσαν το πραγματικό κόστος συσκευασίας στην Ελλάδα. Ισχυρίζεται όμως ότι οι συντελεστές αυτοί είναι « αντικειμενικοί », εφόσον έχουν γενική εφαρμογή και αποσκοπούν στην παροχή μερικής μόνο αντιστάθμισης. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι στήριξε τους συντελεστές της στους συντελεστές που ισχύουν στην Πορτογαλία, χώρα την οποία θεωρεί παρόμοια προς την Ελλάδα ως προς τον τομέα αυτό, χωρίς όμως να υποστηρίζει ότι οι επίδικοι συντελεστές είναι οι ίδιοι με αυτούς που ισχύουν στην Πορτογαλία.

Επιπλέον, η Επιτροπή επικαλείται το άρθρο 2 της Πράξης Προσχωρήσεως, το οποίο ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι οι πράξεις των οργάνων των Κοινοτήτων εφαρμόζονται στην Ελλάδα. Υποστηρίζει έτσι ότι η Ελλάδα πρέπει να λάβει τους κοινοτικούς κανονισμούς όπως είχαν κατά την προσχώρησή της και, ειδικότερα, δεν μπορεί να προσβάλει τη βάση, στην οποία στηρίχτηκε ο κανονισμός της Επιτροπής 1610/78.

Το τελευταίο αυτό επιχείρημα μου φαίνεται αστήρικτο. Οι προγενέστερες πράξεις των οργάνων υπόκεινται στους όρους που περιέχονται στην Πράξη Προσχωρήσεως. Η περαιτέρω εφαρμογή τους υπόκειται, επομένως, στη ρύθμιση των διατάξεων του άρθρου 103.

Το άρθρο αυτό είναι σαφές ότι αφορά τα έξοδα μεταποιήσεως που ισχύουν στην Ελλάδα και μόνο αυτά. Όπως ακριβώς τα έξοδα που προσδιορίζονται για το προϊόν αναφοράς πρέπει να αναφέρονται στα έξοδα που ισχύουν στην Ελλάδα για το προϊόν αυτό, όπως δέχτηκε η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεώς της, έτσι νομίζω ότι και τα έξοδα που προσδιορίζονται για τον τοματοπολτό διαφορετικής περιεκτικότητας σε ξηρό εκχύλισμα και συσκευασμένο σε συσκευασίες διαφορετικού βάρους πρέπει να αντανακλούν τα έξοδα που ισχύουν στην Ελλάδα. Είναι θεμιτό να καθορίζονται για τα έξοδα αυτά συντελεστές, οι συντελεστές όμως αυτοί πρέπει να αποτυπώνουν τα έξοδα στην Ελλάδα, που δεν είναι κατ' ανάγκη τα ίδια με αυτά που ισχύουν στην υπόλοιπη Κοινότητα. Η ελληνική κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η ανάγκη εισαγωγής πρώτης ύλης ή μεταποιημένων υλικών συσκευασίας, καθώς και άλλοι παράγοντες, κατέστησαν τα έξοδα αυτά για μικρότερες ποσότητες στην Ελλάδα μεγαλύτερα από ό,τι σε άλλες χώρες της Κοινότητας. Οι συντελεστές που θεσπίστηκαν για το 1983-1984 και που ελήφθησαν από τον κανονισμό 1962/81 καθορίστηκαν γενικά για την Κοινότητα. Δεν υποστηρίζεται ότι εξετάστηκαν τα ελληνικά έξοδα μεταποιήσεως για τα λοιπά προϊόντα εκτός του προϊόντος αναφοράς και ότι από την εξέταση

αυτή προέκυψε ότι οι ίδιοι ακριβώς συντελεστές αποτυπώνουν τα ελληνικά έξοδα για τις μικρότερες ποσότητες και για τις διαφορετικές πυκνότητες. Ίσως η διαφορά σε δραχμές μεταξύ της ενίσχυσης που χορηγείται στην Ελλάδα και της ενίσχυσης που χορηγείται στα λοιπά κράτη μέλη (η οποία, δυνάμει του άρθρου 103, αποτελεί το ανώτατο όριο) να μην είναι πολύ μεγάλη. Αποτελεί ωστόσο, αναλογικά, αισθητή διαφορά και στο σύνολό της μπορεί να συνεπάγεται σημαντικά ποσά.

Επομένως, κατά την άποψή μου, η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε με τις επιταγές του άρθρου 103 της Πράξης Προσχωρήσεως, ο δε κανονισμός 1615/83 πρέπει να ακυρωθεί, κατά το μέτρο που καθορίζει τους συντελεστές για την Ελλάδα. Αυτο δεν θίγει το κύρος του κανονισμού 1618/83, ο οποίος αναφέρεται μόνο στο προϊόν αναφοράς.

Από την άλλη πλευρά, νομίζω ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει διαζευκτικώς η ελληνική κυβέρνηση για να αμφισβητήσει την εφαρμογή των ίδιων συντελεστών στην Ελλάδα, δηλαδή τα άρθρα 7 και 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης της Ρώμης, δεν ευσταθούν. Όταν η προβαλλόμενη διάκριση μεταξύ παραγωγών συνιστά ταυτόχρονα διάκριση βάσει της ιθαγένειας, το άρθρο 40, παράγραφος 3, αποτελεί στην πραγματικότητα συγκεκριμένη έκφραση της γενικής αρχής που περιέχεται στο άρθρο 7: σκέψη 28 της απόφασης στην υπόθεση 106/83, Sermide κατά Ministero del Tesoro (Συλλογή 1984, σ. 4209). Συμφωνώ με τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, το άρθρο 40, παράγραφος 3, υποχωρεί προ του άρθρου 103 της Πράξης Προσχωρήσεως ως προς το σημείο αυτό. Το άρθρο 40, παράγραφος 3, ισχύει κατά τη μεταβατική περίοδο, πλην κατά το μέτρο που οι διατάξεις της Πράξης Προσχωρήσεως ρητά ή σιωπηρά απαιτούν κάτι διαφορετικό. Πράγματι, το άρθρο 103 της Πράξης Προσχωρήσεως κατισχύει του άρθρου 40, παράγραφος 3, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, ακριβώς διότι επιβάλλει το χωριστό υπολογισμό των εξόδων των ελλήνων μεταποιητών από τα έξοδα των άλλων εννέα κρατών μελών.

Σύμφωνα με ένα άλλο επιχείρημα που αναπτύσσει η ελληνική κυβέρνηση, τα προοίμια των επίδικων κανονισμών δεν περιέχουν αιτιολογία που να δικαιολογεί την εφαρμογή των ίδιων συντελεστών στην Ελλάδα και στα λοιπά κράτη μέλη, με άλλα λόγια, οι κανονισμοί δεν είναι σύμφωνοι με το άρθρο 190 της Συνθήκης. Μολονότι ο προηγούμενος κανονισμός, ο οποίος καθιερώνει το σύστημα των συντελεστών, εξηγεί επαρκώς τους λόγους της θέσπισής του, είναι σαφές ότι οι επίδικοι κανονισμοί δεν περιέχουν καμία εξήγηση ως προς το ότι οι ίδιοι συντελεστές μπορούν, ή πρέπει, να εφαρμοστούν και στην Ελλάδα ή ότι ακολουθήθηκε η διαδικασία, την οποία επιβάλλει το άρθρο 103 της Πράξης. Εάν υποστηριζόταν ότι οι συντελεστές ήταν κατά σύμπτωση οι ίδιοι για την Ελλάδα και για τα λοιπά κράτη μέλη, έπρεπε να είχε δοθεί σχετική εξήγηση. Εναλλακτικώς, έπρεπε να αναφέρεται στον κανονισμό 1615/83 η δικαιολογία που προβαλλόταν για την εφαρμογή των συντελεστών αυτών στην Ελλάδα ενόψει του άρθρου 103, έτσι ώστε να μπορεί να κριθεί το κύρος τους. Το συμπέρασμα αυτό και πάλι δεν ισχύει για τον κανονισμό 1618/83, διότι ο κανονισμός αυτός δεν αφορά συντελεστές.

Η Ελλάδα αμφισβητεί στη συνέχεια τη νομισματική μέθοδο που υιοθέτησε η Επιτροπή για τη διενέργεια των υπολογισμών της. Για κάθε προϊόν που υπάγεται στο καθεστώς ενισχύσεως, τα έξοδα της πρώτης ύλης μετατράπηκαν από τα νομίσματα των οικείων κρατών μελών, περιλαμβανόμενης και της Ελλάδας, στο νόμισμα ενός κράτους μέλους, στην προκειμένη περίπτωση σε πράσινες ιταλικές λίρες για την πρώτη ύλη και σε ιταλικές λίρες για τα έξοδα μεταποιήσεως. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε αρχικά ότι αυτό συνέβη, διότι η Ιταλία ήταν η χώρα με τη μεγαλύτερη παραγωγή του επίδικου προϊόντος, όταν όμως η Ελλάδα αντέτεινε με την απάντησή της ότι η Ελλάδα ήταν η μεγαλύτερη παραγωγός ροδακίνων σε σιρόπι, η Επιτροπή είπε ότι χρησιμοποίησε την ιταλική λίρα διότι η Ιταλία ήταν η

μεγαλύτερη παραγωγός μεταποιημένων οπωροκηπευτικών, ενώ για τη σταφίδα έλαβε την ελληνική δραχμή και για τα ξηρά δαμάσκηνα το γαλλικό φράγκο, εφόσον οι δύο αυτές χώρες είναι οι μοναδικές παραγωγοί των προϊόντων αυτών.

Κατά τη διενέργεια των σχετικών υπολογισμών νομίζω ότι η Επιτροπή είχε δικαίωμα να χρησιμοποιήσει, και ότι ήταν τουλάχιστον πρόσφορο, ίσως ακόμη και αναγκαίο, να χρησιμοποιήσει ένα νόμισμα και για τα εννέα κράτη μέλη, προκειμένου να επιτύχει μια κοινή βάση. Δεν νομίζω ότι έσφαλε χρησιμοποιώντας το ίδιο νόμισμα και για τον υπολογισμό της ενίσχυσης για την Ελλάδα, έτσι ώστε όλοι οι αριθμοί εκφράζονται σε κάποιο στάδιο του υπολογισμού στο ίδιο νόμισμα. Επιπλέον, η Επιτροπή έπρεπε να μετατρέψει την τιμή τρίτων χωρών στο ίδιο νόμισμα που χρησιμοποιούνταν και για άλλους σκοπούς για να κάνει τη δέουσα αφαίρεση. Ούτε, εφόσον υφίσταται το γεγονός (πράγμα που είμαι διατεθειμένος να δεχτώ παρά τη μεταβολή στάσης της Επιτροπής) ότι ελήφθη η χώρα με τη μεγαλύτερη συνολική παραγωγή, έχει καμιά σημασία ότι χρησιμοποιήθηκε το νόμισμα αυτής της χώρας και όχι το νόμισμα της χώρας που παράγει τη μεγαλύτερη ποσότητα της συγκεκριμένης οπώρας. Επομένως, μολονότι δεν βρίσκω πειστική την εξήγηση της Επιτροπής ως προς το λόγο για τον οποίο δεν μπορούσε να έχει κάνει όλους τους υπολογισμούς σε ECU, φρονώ ότι δεν αποδείχτηκε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, διότι υπολόγισε τα έξοδα σε λίρες και στη συνέχεια μετέτρεψε το αποτέλεσμα σε ECU για να προσδιορίσει το ύψος της ενίσχυσης και να την καταβάλει.

Πιο δυσεπίλυτο είναι το σημείο που θίγεται με το δεύτερο επιχείρημα της ελληνικής κυβέρνησης επί αυτού του ζητήματος. Η Επιτροπή έχει ως καθήκον να καθορίσει την ενίσχυση για την περίοδο εμπορίας 1983-1984, η οποία τόσο για τον τοματοπολτό όσο και για τα ροδάκινα εκτείνεται από την 1η Ιουλίου μέχρι τις 30 Ιουνίου. Εφόσον η ενίσχυση πρέπει να καθοριστεί πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας (παράγραφος 6 του άρθρου 3β του κανονισμού 516/77), πρέπει και τα έξοδα να προσδιοριστούν πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας. Κατά το άρθρο 103, τα έξοδα μεταποιήσεως είναι αυτά που « ισχύουν στην » Ελλάδα. Δεν υποστηρίχτηκε ότι πρέπει να γίνει προσπάθεια προβλέψεως των πιθανών εξόδων κατά το 1983-1984. Το επιχείρημα στηρίχτηκε στην άποψη ότι θα ήταν ορθό να προσδιοριστούν τα έξοδα μεταποιήσεως για την περίοδο εμπορίας 1982-1983, η οποία διανύοταν ακόμη όταν έπρεπε να γίνει η εκτίμηση. Όπως ειπώθηκε, η Επιτροπή έλαβε τους αριθμούς του 1981-1982 και τους αύξησε κατά το ποσοστό του πληθωρισμού για να συναγάγει τα έξοδα του 1982-1983. Πράγματι, ο υπολογισμος αυτός έγινε, όπως φαίνεται, τον Απρίλιο 1983 και πάντως όχι αργότερα από τις 15 Ιουνίου 1983, όταν εκδόθηκε ο κανονισμός 1618/83. Η Επιτροπή έλαβε την ισοτιμία συναλλάγματος δραχμής/λίρας Ιταλίας της ημερομηνίας, κατά την οποία έγινε ο υπολογισμός των εξόδων, για να μετατρέψει τα ελληνικά έξοδα σε ιταλικές λίρες.

Η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι αυτή η μέθοδος είναι καταρχήν εσφαλμένη. Η Επιτροπή έπρεπε να είχε λάβει την τιμή συναλλάγματος που ίσχυε κατά το χρόνο που πραγματοποιήθηκαν τα έξοδα και όχι κατά την ημερομηνία που έγινε ο υπολογισμός. Αλλιώς δεν επιτυγχάνεται η πραγματική αντιστοιχία των εξόδων στα δύο νομίσματα. Στην προκειμένη περίπτωση, οι επιπτώσεις του τρόπου ενέργειας της Επιτροπής ήταν σοβαρές για τους έλληνες μεταποιητές, διότι μεταξύ 1982 και Ιουνίου 1983 είχε πραγματοποιηθεί υποτίμηση της δραχμής από 20,45 λίρες σε 17,19 λίρες Ιταλίας. Συνεπώς, τα ελληνικά έξοδα εκφράστηκαν σε 3,26 λίρες Ιταλίας λιγότερο ανά δραχμή από ό,τι έπρεπε. Επιπλέον προέκυψε ως αποτέλεσμα διάκριση σε βάρος των ελλήνων μεταποιητών, η οποία αντιβαίνει στα άρθρα 7 και 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης, διότι, μολονότι η ενίσχυση που χορηγήθηκε

στους έλληνες μεταποιητές για το 1983-1984 ήταν κατά 6,7 % υψηλότερη από ό,τι το 1982-1983, η ενίσχυση που χορηγήθηκε στους μεταποιητές των άλλων κρατών μελών το 1983-1984 ήταν κατά 7,3 % υψηλότερη από ό,τι το 1982-1983.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι είναι ορθό να λαμβάνεται η ισοτιμία της ημερομηνίας, κατά την οποία πραγματοποιείται ο υπολογισμός, διότι αλλιώς επηρεάζεται η εγκυρότητα άλλων οικονομικών δεδομένων ορισμένης χρονικής περιόδου. Επιπλέον, η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται ευχερώς σε όλα τα κράτη μέλη και προσφέρεται για την εξομάλυνση των διαφορών που αλλιώς θα προέκυπταν.

Είναι σαφές ότι δεν είναι ευχερές να λαμβάνονται όλα τα έξοδα τη στιγμή που πραγματοποιούνται και να μετατρέπονται με την ισοτιμία που ισχύει τότε, όπως φαίνεται ότι υποστήριξε σε κάποια φάση η Ελληνική Δημοκρατία. Είναι επίσης αδύνατο να επιδιωχθεί η εκτίμηση της πιθανής ισοτιμίας κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης περιόδου εμπορίας.

Δεν είναι απολύτως ευχερές να βρεθεί μια εφαρμόσιμη μέθοδος υπολογισμού, που να μην είναι δύσχρηστη, και να εξασφαλίζει ταυτόχρονα ότι οι αριθμοί των εξόδων που ισχύουν δεν παραμορφώνονται από την ισοτιμία συναλλάγματος που χρησιμοποιείται, πρέπει όμως και τα δύο να επιδιώκονται κατά το μέτρο του δυνατού. Νομίζω ότι αν η Επιτροπή είχε λάβει τα πραγματικά έξοδα που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο εμπορίας 1982-1983 και είχε εξαγάγει τον αριθμητικό ή άλλο μέσο όρο της περιόδου, τότε θα ήταν ορθό να ληφθεί η μέση ισοτιμία, ας πούμε, της πρώτης ημέρας του κάθε μήνα, ή το μέσο σημείο μεταξύ της ανώτερης και της κατώτερης ισοτιμίας της περιόδου. Η Επιτροπή, ωστόσο, δεν το έκανε αυτό. Όπως αντιλαμβάνομαι, έλαβε το 19,1 % ως το ισχύον ποσοστό πληθωρισμού κατά την ημερομηνία του υπολογισμού. Αυτό ήταν στην πραγματικότητα το ετήσιο ποσοστό του πληθωρισμού για το δωδεκάμηνο που έληγε το Δεκέμβριο 1982, παραδέχτηκε, όμως, ο έλληνας αντιπρόσωπος στη συνεδρίαση της επιτροπής διαχειρίσεως ότι εξακολουθούσε να ισχύει. Προσπάθησε έτσι η Επιτροπή να εξεύρει τα έξοδα που ίσχυαν την άνοιξη του 1983, αντί να εξαγάγει το μέσο όρο των εξόδων και των ποσοστών πληθωρισμού όλης της διάρκειας της περιόδου. Σε αυτή τη βάση, εφόσον αυτά τα έξοδα ελήφθησαν ως τα τρέχοντα έξοδα, νομίζω ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα, στο πλαίσιο της διακριτικής της ευχέρειας, να χρησιμοποιήσει και την τρέχουσα ισοτιμία, έστω και αν τελικά αυτή δεν αντανακλούσε με απόλυτη ακρίβεια την αντιστοιχία των πραγματικών εξόδων καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου. Δυστυχώς η ισοτιμία συναλλάγματος επηρεάστηκε από την υποτίμηση· αντιστρόφως, δεν αποκλείεται το ποσοστό πληθωρισμού να ήταν χαμηλότερο προηγουμένως κατά το 1982-1983 (οπότε ο υπολογισμός των δαπανών του χρονικού αυτού διαστήματος μπορεί να κατέληγε σε αναλογικά μεγαλύτερους αριθμούς) και η υποτίμηση να αντικατοπτρίστηκε εν πάση περιπτώσει στο ποσοστό του πληθωρισμού.

Επομένως, αν και ομολογώ ότι αρχικά βρήκα το επιχείρημα της ελληνικής κυβέρνησης πολύ πειστικό, είμαι της γνώμης ότι δεν αποδείχτηκε ότι από την άποψη αυτή υπήρξε παράβαση του άρθρου 103 της Πράξης Προσχωρήσεως. Ούτε νομίζω ότι, επειδή τα ποσοστά του πληθωρισμού και οι ισοτιμίες συναλλάγματος υπολογίστηκαν για τα λοιπά κράτη μέλη με τον ίδιο τρόπο και όπως ίσχυαν την ίδια περίπου ημερομηνία, υπήρξε παράνομη διάκριση σε βάρος των ελλήνων μεταποιητών ή παραγωγών.

Η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζει ακόμη ότι οι αμφισβητούμενοι κανονισμοί εν πάση περιπτώσει δεν έπρεπε να θεσπιστούν σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως. Υποστηρίζει ότι αυτό συνιστά παράβαση του άρθρου 103, παράγραφος 3, της Πράξης Προσχωρήσεως. Ωστόσο, από κανένα στοιχείο της παραγράφου αυτής δεν προκύπτει ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως. Αντιθέτως, ο κανόνας

είναι ότι πρέπει να χρησιμοποιείται ο μηχανισμός που έχει συσταθεί για τη ρύθμιση της κοινής αγοράς, εκτός αν αυτό αποκλείεται από την Πράξη Προσχωρήσεως. Ούτε προέβαλε η ελληνική κυβέρνηση κάποιο επιχείρημα για να στηρίξει τον ισχυρισμό της. Δεν δέχομαι, επομένως, το επιχείρημα αυτό.

Έγινε επίσης επίκληση του άρθρου 3, στοιχείο στ), σε συνδυασμό με το άρθρο 40 της Συνθήκης για να δικαιολογηθεί το αίτημα της ακύρωσης των επίδικων κανονισμών. Κατά τη γνώμη μου τίποτε δεν αποδείχτηκε προς στήριξη των ισχυρισμών αυτών.

Ωστόσο, η άποψή μου είναι ότι, για τους λόγους που ανέπτυξα, τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 6, παράγραφος 2, του κανονισμού της Επιτροπής 1618/83, κατά το μέτρο που αφορούν το ύψος της ενίσχυσης στην παραγωγή που καθορίζεται για την Ελλάδα, και ο κανονισμός της Επιτροπής 1615/83, κατά το μέτρο που αφορά τους συντελεστές που πρέπει να εφαρμοστούν στην ενίσχυση στην παραγωγή του τοματοπολτού που παράγεται στην Ελλάδα, πρέπει να ακυρωθούν.

Η Επιτροπή πρέπει να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα της Ελλάδας.